doi: 10.14456/jms.2018.23

ความสัมพันธ์ระหว่างชนชาติจ้วงและชนชาติไทย: การศึกษาผ่านต้นกำเนิดชาติพันธุ์และภาษา

The Relationship between the Zhuang and the Thai: A Study through Ethnic Origin and Language

นรชาติ วัง / Norachat Wang

สำนักวิชาจีนวิทยา มหาวิทยาลัยแม่ฟ้าหลวง จ.เชียงราย 57100

School of Sinology, Mae Fah Luang University, Chiang Rai 57100, Thailand

Email: wangbkk1971@gmail.com

Received: June 21, 2018

Accepted: August 27, 2018

Abstract

The Zhuang in China and the Thai are grouped into the Zhuang-Dai languages within the Zhuang-Dong Sino-Tibetan language family and rice farming has been significant in their lives. This article is based on a study of the relationship between the Zhuang and the Thai through ancient Chinese writing on tortoise shells, which was in the form of pictograms and place names with Zhuang pronunciation. This document-based research collected data from ancient Chinese records and other relevant sources. The study concluded that Zhuang have a rice culture vocabulary, everyday life words, the rice ceremony, beliefs, culture and raised houses that all are similar to or same as those of Thais. Moreover, pictograms on tortoise shells have shown the customs, conditions, and the way of life in those era. These different types of evidence supports the idea that Zhuang and the Thai have a shared origin and have the same cultural roots.

Keywords: Zhuang, Thai, ancient Chinese writing, ethnic origin, cultural roots

บทคัดย่อ

ชนชาติจ้วงของจีนและชนชาติไทยอยู่ในกลุ่มภาษาจ้วงไตในสาขาจ้วง-ต้งตระกูลไซโนธิเบตั้น อีกทั้งยังมีการทำนาข้าวเป็นหลักเหมือนกัน บทความนี้ต้องการศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างชนชาติจ้วงและชนชาติไทย โดยศึกษาผ่านอักษรจีนโบราณที่แกะสลักบนกระดองเต่าและภาษาจ้วงที่บันทึกไว้ในเอกสารจีนโบราณ บทความวิจัยนี้เป็นการวิจัยเอกสาร ด้วยการรวบรวมข้อมูลจากบันทึกเอกสารจีนโบราณและงานวิจัยอื่นๆ ที่เกี่ยวข้อง ผลการศึกษาพบว่า ชนชาติจ้วงมีคำศัพท์ด้านวัฒนธรรมข้าว คำศัพท์ที่ใช้ในชีวิตประจำวัน พิธีกรรมการทำขวัญข้าว ความเชื่อ วัฒนธรรมการอาศัยบนเรือนยกพื้นคล้ายคลึงหรือเหมือนกับชนชาติไทย อีกทั้งอักษรจีนที่แกะสลักบนกระดองเต่าซึ่งเป็นอักษรภาพได้สะท้อนถึงขนบประเพณีและวิถีชีวิตของคนในยุคนั้นๆ สิ่งเหล่านี้เป็นหลักฐานสนับสนุนว่า ชนชาติจ้วงและชนชาติไทยมีสายสัมพันธ์เกี่ยวโยงกันใกล้ชิดกันและมีวัฒนธรรมร่วมรากเดียวกัน

คำสำคัญ: ชนชาติจ้วง ชนชาติไทย อักษรจีนโบราณ ต้นกำเนิดชาติพันธุ์ วัฒนธรรมร่วมรากเดียวกัน

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

ชนชาติจ้วงมีต้นกำเนิดร่วมกันกับชนชาติไทยหรือไม่ อย่างไร ปัญหานี้นักวิชาการทั้งไทยและต่างชาติต่างศึกษาค้นคว้ามากว่า 100 ปี ซึ่งยังหาข้อสรุปไม่ได้ ที่ผ่านมามีทฤษฎีว่าด้วยอาณาจักรน่านเจ้าในสมัยราชวงศ์ถังและอาณาจักรต้าลีฟูในสมัยราชวงศ์ซ้องของจีน เป็นอาณาจักรที่ก่อตั้งขึ้นโดยชนชาติไท แต่ทฤษฎีดังกล่าวนี้ถูกนักวิชาการทั้งไทยและจีนปฏิเสธแล้ว เพราะชนชั้นปกครองของอาณาจักรน่านเจ้าเป็นชนชาติหยีและอาณาจักรต้าลีฟูเป็นชนชาติไป๋ มิได้เป็นชนชาติไท และทัศนคติว่าด้วยคนไทมีถิ่นกำเนิดอยู่ที่เทือกเขาอัลไตก็ถูกปฏิเสธเช่นเดียวกัน เพราะคำว่า “อัลไต” มีความหมายว่า “ทองคำ” มิได้หมายถึง “คนไท” แต่อย่างใด

อย่างไรก็ตามจากข้อมูลด้านเอกสารจีนโบราณทำให้ทราบว่า ภาษาของชาวเยว่โบราณ (คือบรรพบุรุษของชาวจ้วง) โดยเฉพาะภาษาจ้วงของมณฑลกวางสีและภาษาไทยมีความเหมือนหรือใกล้เคียงกันในหลายด้าน เนื่องจากภาษาที่ใช้ร่วมกันเป็นสัญลักษณ์ที่สำคัญอย่างหนึ่งของชาติพันธุ์ใดชาติพันธุ์หนึ่ง เพราะฉะนั้นบทความวิจัยนี้จึงต้องการศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างชนชาติจ้วงและชนชาติไทยโดยผ่านภาษาและต้นกำเนิดชาติพันธุ์ การศึกษาทำให้ทราบถึงสภาพลักษณะสังคมและวัฒนธรรมของชาวเยว่โบราณและชนชาติจ้วงในสมัยโบราณว่ามีประวัติศาสตร์ความสัมพันธ์ที่เหมือนหรือคล้ายคลึงกับชนชาติไทยในปัจจุบันอย่างไรบ้าง อีกทั้งยังทำให้เข้าใจลักษณะกระบวนการก่อรูปของวัฒนธรรมและสภาพแวดล้อมของชาวเยว่โบราณและชนชาติจ้วงของช่วงยุคสมัยนั้นๆ (Nartsupha, 2017: 9) อาจช่วยให้คำอธิบายว่าทำไมวัฒนธรรมชนชาติหนึ่งๆ จึงมีอัตลักษณ์อย่างนั้นๆ อีกทั้งข้อค้นพบอาจมีส่วนช่วยอธิบายลักษณะและความสำคัญของความเป็นชุมชนในวัฒนธรรมของชนชาติอื่นๆ ที่เกี่ยวโยงกัน เช่น ชนชาติเยว่ร้อยเผ่า ชนชาติไทยและชุมชนชาวจีนในดินแดนเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ ดังนั้นจึงกล่าวได้ว่าการศึกษาเกี่ยวกับภาษาและต้นกำเนิดชาติพันธุ์ของชนชาติจ้วงและชนชาติไทยในครั้งนี้ก็จะเป็นหลักฐานอีกส่วนหนึ่งที่แสดงให้เห็นถึงความเชื่อมโยงกันของชนชาติจ้วงและชนชาติไทย

การทบทวนวรรณกรรม

การศึกษาเกี่ยวกับประวัติศาสตร์ชนชาติจ้วงและชนชาติไทยมีประวัติศาสตร์ผ่านมากว่า 100 ปีแล้ว ผู้ที่ทำการศึกษาในขอบเขตหัวข้อนี้เป็นคนแรกคือนักวิชาการและนักสอนศาสนาของประเทศตะวันตก อย่างเช่น เตเรียน เดอ ลาคูเปรี (Terrien de Lacouperie) ศาสตราจารย์มหาวิทยาลัยลอนดอน ได้นำเสนอ 2 บทความ ได้แก่ “ถิ่นกำเนิดของชนชาติฉาน” (Terrien de Lacouperie: The Cradle of the Shan Race) ซึ่งเป็นคำนำในหนังสือชื่อว่า “ระหว่างฉานทั้งหลาย” (A.R. Colquhoun: Amongst the Shans, London, 1885) กับ “ภาษาของประเทศจีน ก่อนหน้าคนจีน”

(The Languages of China before the Chinese, London, 1887) ลาคูเปรีได้กล่าวไว้ในงานเขียนของเขาว่า อารยธรรมจีนมีถิ่นกำเนิดที่บาบิโลเนีย (Babylonia) บรรพบุรุษของชาวฮั่นได้อพยพจากเอเชียตะวันตกผ่านเอเชียกลางเข้ามาในประเทศจีนเมื่อศตวรรษที่ 23 ก่อนคริสต์ศักราช ซึ่งเขาเอาชนชาติจ้วงและชนชาติไทยมาพูดปนเปเป็นชนชาติเดียวกัน เขากล่าวว่า "ถิ่นกำเนิดของชนชาติฉาน (ชนชาติไทย) อยู่ที่เทือกเขาจิ่วหลงมีพิกัดตั้งอยู่ ณ ภาคเหนือของมณฑลเสฉวนและภาคใต้ของมณฑลส่านซีอันเป็นดินแดนดั้งเดิมของประเทศจีน" (Chen, 2005: 3) และเนื่องจากได้รับการกดขี่จากชนชาติฮั่นจึงจำต้องละทิ้งถิ่นฐานเดิมจากลุ่มแม่น้ำเหลืองอพยพลงมาทางใต้ของลุ่มแม่น้ำแยงซีเกียงบริเวณมณฑลเสฉวน หูเป่ย และอานฮุย แล้วค่อยๆ อพยพไปทางมณฑลหูหนาน กวางตุ้ง กวางสี กุ้ยโจว และยูนนาน สุดท้ายจึงอพยพเข้ามาในคาบสมุทรอินโดจีน ลาคูเปรีเป็นคนแรกที่เสนอทัศนคติที่ว่า "ชนชาติไทยถูกกดขี่จากชนชาติฮั่นจึงจำต้องอพยพลงมาทางใต้"

นักสอนศาสนาชาวอเมริกัน วิลเลียม คลิฟตัน ดอดด์ (W. Clefton Dodd) เป็นคนแรกที่นำเสนอทัศนคติที่ว่า "ชนชาติไทยมีถิ่นกำเนิดมาจากเทือกเขาอัลไต" ดอดด์สอนศาสนาที่ภาคเหนือของประเทศไทยเป็นเวลากว่า 30 ปี และในปี ค.ศ. 1910 เขาได้ไปท่องเที่ยวที่ยูนนานและกวางสีเป็นเวลา 3 เดือนครึ่ง และอาศัยการสำรวจภาคสนามเพื่อทำการสำรวจขนบธรรมเนียมและประเพณีในท้องถิ่นนั้นๆ ปี ค.ศ. 1923 ดอดด์ได้ตีพิมพ์งานเขียนเรื่อง "ชาติไทย-พี่อ้ายของคนจีน" (W.C. Dodd: The Tai Race, Elder Brother of the Chinese, Iowa, U.S.A, 1923) ซึ่งเขาได้กล่าวไว้ในหนังสือว่า "ไทยเป็นเชื้อสายมองโกลและเป็นชาติเก่าแก่กว่าชนชาติฮีบรูและชนชาติฮั่นของจีนเสียอีก ตั้งแต่ 2,200 ปีก่อนคริสต์ศักราชก่อนที่ชาวจีนมาถึง พวกเขาก็เป็นเจ้าของดินแดนแห่งประเทศจีนแล้ว ฉะนั้นจึงถือเป็นพี่ชายของชาวจีน บ้านเกิดเมืองนอนของชนชาติไทยอยู่ที่แถบเทือกเขาอัลไต ต่อมาได้ค่อยๆ อพยพจากทางเหนือเข้ามายังดินแดนจีน และต่อมายังได้ค่อยๆ อพยพครั้งใหญ่จากทางภาคกลางของจีนลงมาทางใต้ นับตั้งแต่ศตวรรษที่ 6 ก่อนคริสต์ศักราชและจากตอนใต้โยกย้ายเข้าสู่คาบสมุทรอินโดจีน" (Chen, 2005: 4) ดอดด์มีความเห็นว่าชนชาติที่พูดตระกูลภาษาจ้วง ภาษาตังล้วนถือเป็นชนชาติไทย และดอดด์

ได้เขียนเรื่องว่าใน 2,500 ปีที่ผ่านมาชนชาติฮั่นได้กดขี่และบีบบังคับให้ชนชาติไทยต้องอพยพลงมาทางใต้ถึง 7 ครั้ง ทัศนคติของลาคูเปรี ศาสตราจารย์ชาวอังกฤษและทัศนคติของดอดด์ นักสอนศาสนาชาวอเมริกันล้วนเคยสร้างอิทธิพลและมีผลกระทบอย่างใหญ่หลวงต่อวงการวิชาการและสังคมไทย

ศาสตราจารย์ Chen Lufan ผู้อำนวยการสถาบันเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ศึกษาของบัณฑิตสภาด้านสังคมศาสตร์ มณฑลยูนนานของจีน ได้ตีพิมพ์บทความเรื่อง “เกี่ยวกับถิ่นกำเนิดของชนชาติไทย” ได้ทำการโต้แย้งกับ “ทัศนคติว่าด้วยชนชาติไทยมีถิ่นกำเนิดอยู่ที่ส่วนเหนือของเสฉวนและส่วนใต้ของส่านซี” ของลาคูเปรี และ “ทัศนคติว่าด้วยชนชาติไทยมีถิ่นกำเนิดอยู่ที่แถบเทือกเขาอัลไต” ของดอดด์ (Chen, 2005: 9) ศาสตราจารย์ Chen Lufan ชี้ให้เห็นว่าข้อสรุปที่สำคัญของบทความเรื่อง “ถิ่นกำเนิดของชนชาติฉาน” ของลาคูเปรี คือ “ชนชาติฉานมีถิ่นกำเนิดอยู่ที่เทือกเขาจิ่วหลงซึ่งตั้งอยู่ทางภาคเหนือของมณฑลเสฉวนและภาคใต้ของมณฑลส่านซี อันเป็นดินแดนดั้งเดิมของประเทศจีน” สิ่งที่น่าเสียดายคือ ลาคูเปรีมิได้แสดงหลักฐานที่เป็นข้อมูลประวัติศาสตร์ใดๆ มาสนับสนุนข้อสรุปสำคัญดังกล่าวของเขาเลย และที่เข้าใจยากคือ ลาคูเปรีได้จัดการโยกย้ายเทือกเขาจิ่วหลงที่ตั้งอยู่ในบริเวณอำเภอเป่าซัน (保山) ของมณฑลยูนนานปัจจุบันไปไว้ที่ตรงพรมแดนระหว่างทางเหนือของมณฑลเสฉวนและทางใต้ของมณฑลส่านซี

ส่วน “ทัศนคติที่ว่าชนชาติไทยมีถิ่นกำเนิดอยู่ที่เทือกเขาอัลไต” ของดอดด์นั้น ได้อาศัยหลักฐานสำคัญคือ ศัพท์คำว่า “อัลไต” นั้น มีพยางค์หนึ่งเป็น “ไต” ศาสตราจารย์ Chen Lufan ชี้ให้เห็นว่าศัพท์คำว่า “อัลไต” นี้เป็นภาษาเติร์ก (Turk) มิใช่ภาษาไทย มีความหมายว่า “ทองคำ” และด้วยเหตุนี้เอง ในเอกสารสมัยโบราณที่เป็นภาษาฮั่นจึงมักเรียกเขาอัลไตว่า “สุวรรณคีรี” ศาสตราจารย์ Chen Lufan ไม่เห็นด้วยกับ “ทัศนคติว่าด้วยชนชาติไทยมีถิ่นกำเนิดอยู่ที่ส่วนเหนือของเสฉวนและส่วนใต้ของส่านซี” ของลาคูเปรี และไม่เห็นด้วยกับ “ทัศนคติว่าด้วยชนชาติไทยมีถิ่นกำเนิดอยู่ที่เทือกเขาอัลไต” ของดอดด์ แต่ได้ยืนยันว่าชนชาติจ้วงและชนชาติไทยมีความสัมพันธ์ใกล้ชิดกัน ซึ่งเขาเห็นว่าหลักฐานจากจดหมายเหตุทางประวัติศาสตร์ปรากฏว่าในสมัยโบราณก่อนหน้านี้กว่า 1,800 ปีก่อน คนฉานซึ่งเป็น

บรรพบุรุษของชนชาติไทยและไตก็ได้กระจายกันตั้งภูมิลำเนาอยู่ทางภาคเหนือของคาบสมุทรอินโดจีนและภาคใต้กับภาคตะวันตกเฉียงใต้ของยูนนานอันเป็นดินแดนที่กว้างใหญ่ไพศาลแล้ว

หนังสือ “ประวัติย่อของชนชาติจ้วง” พิมพ์ในปี ค.ศ. 1980 ของสำนักพิมพ์ประชาชนมณฑลกวางสีของจีน ได้มีการแนะนำโดยสังเขปเกี่ยวกับแหล่งกำเนิดของชนชาติจ้วง สังคมบุพกาล ลักษณะของสังคมโบราณ ศิลปวัฒนธรรมและความเลื่อมใสศรัทธาในศาสนา (Liu and Shi, 1980: 6; 12; 21; 111) รวมทั้งการปฏิวัติต่อสู้ของประชาชนชนชาติจ้วงในยุคใกล้ซึ่งเป็นการบรรยายถึงวิวัฒนาการของประวัติศาสตร์ชนชาติจ้วงที่มีทัศนคติ และข้อมูลทางประวัติศาสตร์ที่ค่อนข้างละเอียดชัดเจน ถือว่าเป็นหนังสือที่มีการเขียนถึงประวัติศาสตร์ชนชาติจ้วงที่สมบูรณ์เล่มหนึ่ง

ศาสตราจารย์ Fan Honggui ของมหาวิทยาลัยชนชาติกวางสีของจีน ได้ตีพิมพ์หนังสือเรื่อง “ชาติพันธุ์ร่วมรากเดียวกัน: แหล่งที่มาและวัฒนธรรมของชนชาติจ้วงไททั้งหลาย” ในปี ค.ศ. 2007 ในหนังสือชี้ให้เห็นว่าชนชาติจ้วง ปู้ยี ไต ต้ง สุ่ย มูลาว เหมาหนัน และหลี รวม 8 ชนชาตินี้มีความสัมพันธ์อย่างใกล้ชิดกับชนชาติไทย ดังนั้นท่านเห็นว่าชนชาติจ้วงและไตของจีน ชนชาติไต (Daizu) ของเวียดนาม ชนชาติฉานของเมียนมาร์ และไทยอาหมของอินเดีย ล้วนเป็นชาติพันธุ์ร่วมรากเดียวกัน (Fan, 2007: 1)

ปัจจุบันนี้ นักวิชาการไทยยังมีปัญหาเพดานเวลาในการศึกษาสังคมและวัฒนธรรมของชาวเย่ว์โบราณ ชนชาติจ้วง และชนชาติไทย นั่นก็หมายความว่าหลักฐานตัวเขียนภาษาไทยมีเพียงแค่คริสต์ศตวรรษที่ 13 คือเริ่มในสมัยสุโขทัย สำหรับข้อมูลหลักฐานตัวเขียนภาษาไทยที่เกี่ยวกับประวัติศาสตร์ต้นกำเนิดของชนชาติไทยก่อนคริสต์ศตวรรษที่13 นั้นยังว่างเปล่า โดยไม่มีหลักฐานตัวเขียนภาษาไทยใดๆ เลย แต่ว่าในความเป็นจริงนั้นประวัติศาสตร์ของชาวเยว่โบราณ ชนชาติจ้วง ชนชาติไต และชนชาติไทยเก่าแก่กว่านั้นมาก

ในผลงานภาษาไทยของนักวิชาการไทยว่าด้วยชนชาติจ้วงทางด้านประวัติศาสตร์ ภาษาและอักษร ศิลปะวรรณคดี ความเชื่อ พิธีกรรม การแต่งงาน ครอบครัว และการทำมาหากิน มี รัตนาพร เศรษฐกุล บรรณาธิการเรื่อง “ชาวจ้วง”

(Serttakul, 1996: 6; 77; 203) กับหนังสืออีกชุดหนึ่งมี 2 เล่ม ให้ข้อมูลทั่วไปว่าด้วยชาวจ้วงคือ ปราณี กุลละวณิชย์ บรรณาธิการ เรื่อง “จ้วง: ชนชาติไทในสาธารณรัฐประชาชนจีน ภาคที่ 1 ภาษา และภาคที่ 2 วัฒนธรรม” (Kullawanich, 1988: 2; 5; 6) ซึ่งผลงานภาษาไทยเหล่านี้มีลักษณะอย่างเดียวคือส่วนสำคัญสรุปความจากการศึกษาของนักวิชาการชาวจ้วงหรือจีนในประเทศจีน

งานสรุปลักษณะสำคัญของสังคมและวัฒนธรรมชนชาติจ้วงในภาษาไทยที่ครอบคลุมมากโดยนักวิชาการชาวจีนผู้เชี่ยวชาญเรื่องจ้วง มีปรากฏในหนังสือของศาสตราจารย์ ดร. ฉัตรทิพย์ นาถสุภา และ ดร. อุษา โลหะจรูญ บรรณาธิการ เรื่อง “ชนชาติไทในประเทศจีน” เป็นบทถอดเทปการสรุปทัศนวิชาการเกี่ยวกับลักษณะพิเศษทางสังคมและวัฒนธรรมของชนชาติจ้วงของศาสตราจารย์ฟ่านหงกุ้ย ศาสตราจารย์ยรรยง จิระนคร ศาสตราจารย์หลินเชาหมิน ศาสตราจารย์หวังกัวเสียง และศาสตราจารย์พิเศษเหอเจิ้งถิง เสนอว่าลักษณะสำคัญเด่นพิเศษของชนชาติจ้วงคือ หล่อและใช้กลองมโหระทึก ภาพฝาผนังที่หน้าผาในยุคก่อนประวัติศาสตร์ ส่วนในยุคปัจจุบันชาวจ้วงมีอุปนิสัยรื่นเริง เห็นได้จากการจัดตลาดนัดเพลง (Nartsupha and Lohacharoon, 2017: 20; 35; 50; 56) ซึ่งพวกเขาต่างมีความเห็นว่าชาวจ้วงและชาวเยว่โบราณ ชาวไทยล้วนเป็นชาติพันธุ์ร่วมรากเดียวกัน

จากที่กล่าวมาข้างต้นจะเห็นได้ว่านักวิชาการทั้งจีนและต่างชาติก็ให้ความสำคัญและเน้นหนักไปทางศึกษาสภาพการกระจายในพื้นที่ต่าง ๆ ทางชนชาติ ลักษณะของสังคมโบราณ ศิลปวัฒนธรรม และการเลื่อมใสศรัทธาในศาสนาของชาวเยว่โบราณและชนชาติจ้วง ส่วนการศึกษาความสัมพันธ์ของชนชาติจ้วงและชนชาติไทยโดยผ่านการศึกษาภาษานั้นมีนักวิชาการไทยและต่างชาติทำการศึกษามาบ้าง แต่การศึกษาอักษรจีนโบราณที่แกะสลักบนกระดองเต่าและชื่อสถานที่ที่ออกเสียงเป็นภาษาจ้วงที่บันทึกไว้ในเอกสารจีนโบราณยังมีผู้ศึกษาน้อย เพราะฉะนั้นบทความวิจัยบทนี้จึงอาศัยข้อมูลด้านผลงานทางภาษาศาสตร์ โบราณคดี และชื่อสถานที่ที่บันทึกไว้ในเอกสารจีนโบราณมาทำการศึกษาเชิงเปรียบเทียบต่อโครงสร้างและสารัตถะของอักษรจีนที่แกะสลักบนกระดองเต่าและกระดูกสัตว์ในศตวรรษที่ 17 ก่อนคริสต์ศักราช ทำการเปรียบเทียบเสียงอ่านและสารัตถะของ

อักษรจีน อักษรภาษาจ้วง และภาษาไทย รวมทั้งข้อมูลจากเอกสารจีนโบราณที่เกี่ยวกับชาวเยว่โบราณและชนชาติจ้วงมาศึกษาต้นกำเนิดประวัติศาสตร์ความสัมพันธ์ระหว่างชนชาติจ้วงและชนชาติไทย ทั้งนี้ก็เพื่อจะทำให้เราเข้าใจสภาพพื้นฐานทางสังคมและวัฒนธรรมในสมัยสังคมบุพกาลของชาวเย่วโบราณหรือชนชาติจ้วงซึ่งจะช่วยให้ความกระจ่างมากขึ้นในหัวข้อสำคัญดังกล่าว

วัตถุประสงค์

1. เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างชนชาติจ้วงและชนชาติไทย โดยการศึกษาภาษาจีนโบราณและภาษาจ้วงที่บันทึกไว้ในเอกสารจีนโบราณ
2. เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างชนชาติจ้วงและชนชาติไทย โดยการศึกษาประวัติศาสตร์ต้นกำเนิดชาติพันธุ์

วิธีการศึกษา

วิธีการศึกษาเป็นการวิจัยเอกสาร โดยการเก็บรวบรวมข้อมูลจากเอกสารและงานวิจัยด้านภาษาศาสตร์ โบราณคดี และชื่อสถานที่ที่บันทึกไว้ในเอกสารจีนโบราณและงานวิจัยของชาวไทยนำมาศึกษาเชิงเปรียบเทียบ

ผลการศึกษา

จากการทบทวนงานวิจัย เปรียบเทียบและตีความคำที่จารึกบนกระดองเต่าและกระดูกสัตว์ได้ผลวิเคราะห์ออกมาไม่ตรงกับงานวิจัยที่ผ่านมาอยู่หลายประการ เช่น คำว่า “กานหลาน” ไม่ใช่คำนามที่เป็นชื่อของเรือนยกพื้น แต่เป็นคำกริยาที่มีความหมายว่า “กั้นเรือน” คำว่า “เกาหลาน” “เก่อหลาน” และ “เก๋อหลาน” ก็ไม่ใช่คำนามที่เป็นชื่อของเรือนยกพื้น แต่เป็นคำกริยาที่มีความหมายว่า “ก่อเรือน” และคำว่า “มาหลาน” ก็ไม่ใช่ คำนามที่เป็นชื่อเรือนใต้ถุนสูง แต่เป็นคำกริยาที่มีความหมายว่า “มาเรือน” หรือ “กลับบ้าน” และจากโครงสร้างหนังสือกระดองเต่า

และกระดูกสัตว์ของคำว่า “บ้าน 🏠” ได้สะท้อนให้เห็นถึงประเพณีการอาศัยเรือนใต้ถุนสูงของชาวเยว่โบราณ (คือบรรพบุรุษของชาวจ้วง) และชนชาติจ้วงซึ่งชนชาติไทยก็มีประเพณีอาศัยเรือนใต้ถุนสูงเช่นเดียวกัน รวมทั้งจากการศึกษาเสียงอ่านและความหมายของคำภาษาจ้วงที่บันทึกไว้ในเอกสารจีนโบราณเปรียบเทียบกับภาษาไทยได้มีผลช่วยเน้นและยืนยันว่าภาษา วัฒนธรรม และประเพณีของชนชาติจ้วงและชนชาติไทยเหมือนหรือคล้ายคลึงกันมาก จนกล่าวได้ว่าชาติพันธุ์ทั้งสองกลุ่มนี้มีต้นกำเนิดวัฒนธรรม ความเชื่อ และภาษาใกล้ชิดกันมาเป็นเวลานาน ชนชาติจ้วงและชนชาติไทยน่าจะเป็นชาติพันธุ์ที่มีต้นกำเนิดบรรพบุรุษเดียวกัน

1. โครงสร้างและสารัตถะของอักษรจีนที่แกะสลักบนกระดองเต่านำมาศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างชนชาติจ้วงและชนชาติไทย

ชนชาติจ้วงมีประชากรประมาณ 17 ล้านคน (Jiang, 2005: 1) เป็นชนชาติส่วนน้อยที่มีจำนวนประชากรมากที่สุดชนชาติหนึ่งในบรรดาชนชาติส่วนน้อยของจีน ที่สำคัญพำนักอาศัยอยู่รวมกันในอำเภอปกครองตนเองชนชาติจ้วง ชนชาติเหยาเหลียนชัน มณฑลกวางตุ้ง แคว้นปกครองตนเองชนชาติจ้วง ชนชาติแม้วเหวินชาน มณฑลยูนนาน อำเภอฉงเจียง มณฑลกุ้ยโจว และเขตพื้นที่กว้างใหญ่ไพศาลของเขตปกครองตนเองชนชาติจ้วงกวางสี บรรพบุรุษของชนชาติจ้วงมีต้นกำเนิดมาจากชาวซีโอวและชาวลั่วเยว่ ในสมัยก่อนราชวงศ์ฉินอาศัยกระจายอยู่บริเวณเขตหลิงหนาน ศาสตราจารย์ ดร. ฉัตรทิพย์ นาถสุภา และ ดร. อุษา โลหะจรูญ บรรณาธิการหนังสือเรื่อง “ชนชาติไทในประเทศจีน” ได้สรุปทัศนวิชาการของผู้เชี่ยวชาญจ้วงศาสตร์ศึกษาของจีนคือ ศาตราจารย์ฟางกัวหยู้ ศาสตราจารย์เจียงยิ่งเหลียง ศาสตราจารย์หวงหุ้ยคุน หลิวเหยียน ศาสตราจารย์ฟ้านหงกุ้ย ศาสตราจารย์ยรรยง จิระนคร ศาสตราจารย์เหอเจิ้งถิง และศาสตราจารย์หวังกัวเสียง ซึ่งพวกเขาต่างมีความเห็นว่า “บรรพบุรุษของชนชาติจ้วงเป็นกลุ่มชนที่มีขนาดใหญ่ มีภาษาและวัฒนธรรมที่มีอัตลักษณ์ชัดเจน มีพัฒนาการทางสังคมสูง มีการจัดการทางสังคมและการปกครอง เป็นกลุ่มชนหนึ่งในชาวเยว่โบราณ ซึ่งอาศัยอยู่ตอนใต้ของแม่น้ำแยงซีเกียงและเอเชียอาคเนย์ตอนบน อาศัยอยู่ก่อนที่จักรพรรดิฉินซีจะรวมประเทศจีนเป็นเอกภาพเมื่อ 221 ก่อนคริสต์ศักราช” (Nartsupha and Lohacharoon, 2017:

31; 111) ชาวเยว่มีหลายกลุ่ม หลายภาษา และหลายวัฒนธรรม แต่กลุ่มต่างๆ มีความเกี่ยวโยงใกล้ชิดกัน ความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญดังกล่าวมีเหตุผลทางประวัติศาสตร์อย่างแน่นอน ชาวเยว่โบราณ (ก็เรียกว่าเยว่ร้อยเผ่า) เป็นชนชาติโบราณในสมัยชุนชิวจั้นกั๋วถึงสมัยราชวงศ์ฮั่นตะวันตกและตะวันออก อยู่กระจายในเขตพื้นที่ชายฝั่งตะวันออกเฉียงใต้ รวมทั้งเขตตะวันตกเฉียงใต้ของจีน ตามการหมายเหตุของเหยียนซือกู่ (颜师古) ที่อ้างอิงคำพูดของเฉินจั้น (臣瓒) ที่บันทึกในหนังสือ “พงศาวดารราชวงศ์ฮั่น บรรพประวัติภูมิศาสตร์ (《汉书．地理志》) ว่าจากเกาจี๋ถึงห้วยคีริ (会稽) เจ็ดแปดพันลี้เยว่ร้อยเผ่าอยู่ปะปนกันต่างมีตระกูลเชื้อสาย” (Zhu, 1987: 152) ซึ่งหมายความว่าจากทางภาคเหนือของเวียดนามจนถึงบรรพตห้วยคีรี อำเภอเส้าซิง มณฑลเจ้อเจียง แถบชายฝั่งทะเลตะวันออกเฉียงใต้ของจีน เขตพื้นที่อันกว้างใหญ่เจ็ดแปดพันลี้ล้วนมีชนชาติเยว่ร้อยเผ่าพำนักอาศัยอยู่ ถ้าหากแบ่งตามเขตพื้นที่สามารถแยกออกเป็นชนเผ่าตงโอว ซีโอว เยว่ตะวันออก เยว่ตะวันตก เยว่ทิศใต้ เยว่ภายใน และเยว่ภายนอก เขตพื้นที่กว้างใหญ่ไพศาลได้รวมถึงทางภาคตะวันออกเฉียงใต้ ทิศตะวันตกเฉียงใต้ และทิศใต้ของจีน ซึ่งได้รวมถึงมณฑลเจ้อเจียง เจียงซู อานฮุย เจียงซี หูหนาน กวางตัง กวางสี ยูนนาน และกุ้ยโจว เป็นต้น

ชาวเยว่โบราณเป็นบรรพบุรุษของชนชาติจ้วง กู้เหยียนหวู่ (顾炎武) ซึ่งเป็นคนช่วงปลายสมัยราชวงศ์หมิงและช่วงต้นสมัยราชวงศ์ชิงได้บันทึกในหนังสือ “การเมืองภูมิศาสตร์ของอาณาจักรแคว้นอยู่ใต้ฟ้าทั่วหล้า” (《天下郡国利病书》) บรรพ 103 บันทึกไว้ว่า “ชาวจ้วงนั้นเป็นชาวเยว่เดิมนั่นเอง” (Zhu, 1987: 38) ชื่อของชนเผ่าจ้วงปรากฏแรกเริ่มที่สุดในเอกสารจีนโบราณในราชวงศ์ซ่งสมัยใต้ เมื่อประเทศจีนได้มีการปลดแอกประเทศในปี ค.ศ. 1949 รัฐบาลจีนจึงได้เปลี่ยนชื่อชนเผ่าจ้วง (僮族) ให้เป็นชนชาติจ้วง (壮族) ซึ่งในประวัติศาสตร์จีนนั้นชนชาติจ้วงก็เคยถูกเรียกชื่อว่า “คนหล่าว” (僚) หรือ “คนหล่าวตามภูเขา” (山僚) อย่างเช่นเถียนหรู่เฉิง (田汝成) คนรัชสมัยเจียจิ้งแห่งราชวงศ์หมิงในหนังสือของเขาเรื่อง “บันทึกเรื่องราวเขตอากาศร้อนทางภาคใต้” (《炎徼纪闻》) บรรพ 4 ได้เขียนไว้ว่า “คนหล่าว…อยู่แถบบริเวณหลิ่งหนานรวมทั้งต่างประเทศ มีขนบประเพณีชอบอยู่

ในป่าเขา สร้างเรือนใต้ถุนสูง เรียกว่า กานหลาน (干栏) อาศัยการล่าสัตว์ในการเลี้ยงชีพ...แต่ละหมู่บ้านเลือกผู้อาวุโสที่มีปัญญาเป็นหัวหน้า เรียกว่า หลวงหัว (郎火) ถ้าพ่อตายไป ลูกชายจะได้สืบทอดตำแหน่งหลวงหัวและเรียกลูกบ้านว่า เด็กทั่ว (提陀) อันมีความหมายตามภาษาจีนว่า ชาวบ้าน นั่นเอง" (Zhu, 1987: 43) ข้อความดังกล่าวได้พูดถึงชาวจ้วงกลุ่มนี้กระจายอยู่ทางภาคใต้ของภูเขา 5 ลูกของจีน ซึ่งอยู่ในบริเวณมณฑลกวางตุ้ง กวางสี ทั่วทั้งมณฑลและบางส่วนของมณฑลหูหนาน เจียงซี ยูนนาน และกุ้ยโจว รวมทั้งในต่างประเทศก็มีชาวจ้วงจำนวนหนึ่ง พวกเขามีขนบประเพณีพำนักอยู่ตามป่าเขา ใช้ไม้สร้างเรือนกานหลานและอาศัยเลี้ยงชีพด้วยการล่าสัตว์

"กานหลาน" เป็นเรือนปลูกสร้างที่มีเอกลักษณ์ของชนชาติท้องถิ่นของชาวเยว่โบราณและชาวจ้วงที่อยู่บริเวณทางใต้ของลุ่มแม่น้ำแยงซีเกียงของจีน จางหวา (张华) เป็นคนสมัยราชวงศ์จิ้นตะวันตกได้เขียนหนังสือเรื่อง "บันทึกวิทยาศาสตร์ธรรมชาติ" (《博物志》) มีการบันทึกไว้ว่า "ชาวเยว่โบราณอาศัยเรือนยกพื้นแบบกานหลาน" (Liu and Shi, 1980: 6) ฟ่านเฉิงต้า (范成大) คนสมัยราชวงศ์ซ่งสมัยใต้บันทึกในหนังสือ "ดินฟ้าอากาศและประเพณีนิยมทางกวางสี" (《桂海虞衡志》) ว่า "ชาวบ้านพำนักอยู่ในกระท่อมหลังคาหญ้าเป็นกระท่อมสองชั้น เรียกว่า มาลาน คนในบ้านพักอยู่ข้างบนของกระท่อมข้างล่างเลี้ยงวัว ควาย หรือหมู..." ส่วนขว้างลู่ (邝露) คนสมัยราชวงศ์หมิงในหนังสือ "ประวัติและภูมิศาสตร์ของชนเผ่าแถบกวางสี" (《赤雅》) ก็บันทึกไว้ว่า "ชาวจ้วง...ใช้ใบหญ้า ท่อนไม้ และเชือกในการสร้างเรือน คนพักอยู่ข้างบน ข้างล่างไว้เลี้ยงวัว ควาย แกะ หมา และหมู เรียกว่า มาหลาน" (Liu and Shi, 1980: 120) ทั้งนี้จะเห็นได้ว่าบ้านเรือนสองชั้นที่ข้างบนเป็นที่พักของคนและข้างล่างเป็นที่สำหรับเลี้ยงสัตว์ในประวัติศาสตร์ของจีนนั้น ส่วนใหญ่เรียกว่า "กานหลาน" หรือ "มาหลาน"

จริงๆ แล้ว คำว่า "บ้าน 家 (家)" ที่เป็นหนังสือที่แกะสลักบนกระดองเต่าและกระดูกสัตว์เมื่อศตวรรษที่ 17 ก่อนคริสต์ศักราชของจีนนั้น ได้สะท้อนให้เห็นถึงสภาพขนบประเพณี ที่พำนักอาศัย เรือนกานหลานของชาวเยว่โบราณและชาวจ้วงอยู่แล้ว นักภาษาศาสตร์ได้ให้คำนิยามของความหมายอักษรจีนคำว่าบ้านว่า

“ถ้าหากไม่มีหมูแล้วก็ยากที่จะประกอบและกลายเป็นบ้านได้” เพราะว่าหมูเป็นสัตว์สัญลักษณ์ของทรัพย์สินและฐานะของเจ้าของบ้านในสังคม แต่ว่าในความเป็นจริงนั้น คำว่าบ้านได้แฝงไว้ด้วยความหมายพิเศษและสำคัญ ทั้งนี้เนื่องจากประวัติศาสตร์การประดิษฐ์อักษรจีนมีมายาวนาน ฉะนั้นมรดกอันล้ำค่าทางวัฒนธรรมของประชาชาติจีนที่ตกทอดกันมาก็มีจำนวนมาก ทั้งวิทยาศาสตร์ ประวัติศาสตร์ และประเพณีวัฒนธรรมของชนชาติต่างๆ จากอักษรจีนสามารถเรียนรู้สภาพสังคมและวัฒนธรรมของชนชาติต่างๆ เมื่อ 3,000 ปีก่อน และสามารถอ่านบทเพลงพื้นเมืองและประวัติศาสตร์ของอาณาจักรต่างๆ ของสมัยราชวงศ์โจว รวมทั้งกาพย์ กลอน โคลง ฉันท์ของราชวงศ์ ยุคสมัยต่างๆ การที่อักษรจีนโบราณได้ประดิษฐ์ขึ้น มิได้ขึ้นอยู่กับชางเจ๋ (仓颉) เพียงคนเดียว เหมือนอย่างที่ท่านสุนจื่อ (荀子) ได้กล่าวไว้ว่า “เริ่มแรกคนที่ชอบเขียนและสื่อสารด้วยหนังสือจีนนั้นมีจำนวนมากแต่ชางเจ๋คนหนึ่งเป็นคนที่โดดเด่นที่ทำให้อักษรจีนสืบทอดไปถึงคนรุ่นหลัง” (Fu, 1957: 9) ทั้งนี้จะเห็นได้ว่าการประดิษฐ์อักษรจีนได้ผ่านขั้นตอน วิวัฒนาการและเป็นกิจกรรมที่ประชาชนทุกหมู่เหล่าทุกชนเผ่าต่างก็มีส่วนเข้าร่วมกิจกรรมดังกล่าว

อักษรจีนเป็นอักษรรูปภาพที่ประดิษฐ์ขึ้นโดยอาศัยการวาดรูปอวัยวะส่วนต่างๆ บนร่างกายคนเราและวาดรูปสิ่งภายนอกตามภาววิสัยที่มีความสัมพันธ์เกี่ยวข้องกับคนเรา เพราะฉะนั้นอักษรรูปภาพก็เป็นตัวตายตัวแทนของหนังสือภาษาจีน ซึ่งรูปภาพเช่นนี้สามารถค้นพบบนวัตถุโบราณจำนวนมากของประเทศจีน ตัวอย่างเช่น ในหนังสือกระดองเต่าและกระดูกสัตว์ คำว่า “บ้าน 家 (家)” นั้นก็เป็นอักษรรูปภาพที่ถอดแบบมาจากภาพของโครงสร้างบ้านเรือนที่มนุษย์ปลูกสร้างไว้ และความหมายของคำว่าบ้านตามนิยามที่หนังสือ “การอธิบายคำศัพท์” ให้ไว้คือ “อักษรโบราณคำว่า บ้าน...เป็นที่สำหรับพำนักอาศัยของคนเรา” (Xu, 1988: 798-799) จากโครงสร้างและความหมายของหนังสือกระดองเต่าและกระดูกสัตว์คำว่าบ้านได้สะท้อนให้เห็นข้อมูลสำคัญข้อหนึ่ง นั่นก็คือบ้านนี้เป็นเรือนยกพื้นของชาวเยว่โบราณและของชนชาติจ้วงที่มีการเรียกชื่อบ้านเป็น “กานหลาน” หรือ “มาหลาน” นั่นเอง ซึ่งโครงสร้างลักษณะพิเศษของเรือนยกพื้นได้สะท้อนถึง

ขนบประเพณีการดำรงชีวิตของชาวเยว่โบราณหรือชนชาติจ้วงในสมัยดึกดำบรรพ์ กล่าวคือ “ส่วนข้างบนของเรือนใต้ถุนสูงเป็นที่พักของคนในบ้าน ส่วนข้างล่างเป็นคอกวัว ควาย และคอกหมู” ทั้งนี้แสดงให้เห็นว่าเรือนใต้ถุนสูงแบบนี้ต้องเป็นโครงสร้าง 2 ชั้น ชั้นบนเป็นที่พักของคนในบ้านและชั้นล่างเป็นคอกเลี้ยงหมู วัว ควาย และแกะ เป็นต้น ใต้ถุนบ้านมีคอกเลี้ยงหมูนี่จึงเป็นสัญลักษณ์ของชาวเยว่โบราณและชนชาติจ้วงที่กำลังก้าวข้ามจากยุคสมัยการล่าสัตว์ไปสู่ยุคสมัยแห่งการเพาะปลูก ชาวเยว่โบราณและชนชาติจ้วงมีการล่าสัตว์และจับหมูป่าไว้กินเป็นอาหาร เมื่อบริโภคไม่หมดจึงเก็บรักษาอาหารไว้และวิธีการเก็บรักษาอาหารที่ดีที่สุดคือการเลี้ยงหมู่ป่าไว้ ถ้าจะเลี้ยงหมูป่าจึงจำเป็นต้องมีเรือนใต้ถุนสูง 2 ชั้นแบบกานหลาน

สิ่งปลูกสร้างแบบกานหลานไม่เพียงแต่มีให้เห็นในสมัยโบราณของจีน ในยุคปัจจุบันก็ยังเป็นสิ่งปลูกสร้างของชนชาติส่วนน้อยที่อยู่ทางทิศใต้ของลุ่มน้ำแยงซีเกียงของจีน “ในทศวรรษที่ 70 ของศตวรรษที่ 20 เป็นต้นมา มีการขุดค้นทางโบราณคดีที่โบราณสถานวัฒนธรรมเหอหมู่ตู้ (Hemudu) ณ เขตหนิงเส้า (宁绍地区) มณฑลเจอเจี้ยง (浙江) ซึ่งมีการขุดค้นพบซากไม้เข็ม ไม้แป เสาคาน และไม้ปูพื้นจำนวนหลายพันชิ้น ในจำนวนนั้นมีซากเดือยไม้ที่ใช้สวมกับรูเดือยจำนวนมาก” (Dong, 1988: 70) ซึ่งนักโบราณคดีของจีนมีความเห็นว่าซากไม้ดังกล่าวเป็นชิ้นส่วนต่างๆ ของเรือนยกพื้นแบบกานหลาน จนถึงยุคปัจจุบันชนชาติจ้วงของมณฑลกวางสี ชนชาติไทของมณฑลยูนนาน และชนชาติหลีของมณฑลไหหลำ รวมทั้งชนชาติไทยต่างก็มีสิ่งปลูกสร้างเรือนใต้ถุนสูงแบบกานหลานอยู่ และในภาษาจ้วงในการเรียกบ้านอันเป็นที่พักของคนเรานั้น เรียกว่า “หลาน” (rl : n2 เรือน) บ้านที่สร้างด้วยไม้ เรียกว่า rl : n2 Mai (เรือนไม้) ซึ่งในเอกสารจีนโบราณที่มีการบันทึกคำว่า “กานหลาน” (干栏) ไว้นั้น กานหลานคำนี้ไม่ใช่คำนาม จากการสันนิษฐานของผู้เขียนเห็นว่าควรจะเป็นคำกริยา Gan rl : n2 มีความหมายว่า “กั้นเรือน” ขณะเดียวกันคำว่า “เกาหลาน” (高栏) “เก่อหลาน” (葛栏) และ “เก๋อหลาน” (阁栏) ที่บันทึกไว้ในเอกสารจีนโบราณก็ไม่ใช่คำนามก็เป็นคำกริยาเช่นเดียวกัน มีความหมายว่า Guo rl : n2 (ก่อเรือน) นอกจากนี้แล้วคำว่า “มาหลาน” (麻栏) ก็ไม่ใช่คำนามเป็นคำกริยาเช่นเดียวกัน ซึ่งมีความหมายว่า Ma rl : n2 (มาเรือนหรือกลับบ้าน) ทั้งนี้ที่

นักวิชาการจีนสมัยโบราณที่เข้าใจผิดคำศัพท์ดังกล่าว เป็นคำนามนั้นเพราะไม่รู้ภาษาชาวเยว่โบราณหรือภาษาชนชาติจ้วงนั่นเอง ซึ่งคำศัพท์ภาษาจ้วงดังกล่าวล้วนมีเสียงอ่านและความหมายตรงกับภาษาไทยของประเทศไทย

อักษรรูปภาพในสมัยดึกดำบรรพ์ของจีนถือเป็นสัญลักษณ์และเครื่องหมายรหัสทางวัฒนธรรม หนังสือกระดองเต่าและกระดูกสัตว์ คำว่า “บ้าน 家 (家)” เป็นหนังสือที่ประดิษฐ์ขึ้นโดยชนชาติต่าง ๆ ของจีน เป็นผลึกปัญญาของชนชาติฮั่น ชนชาติเยว่โบราณ ชนชาติจ้วง และชนชาติต่าง ๆ ของจีน และจากโครงสร้างหนังสือกระดองเต่าและกระดูกสัตว์ของคำว่าบ้านทำให้เราเห็นถึงขนบประเพณีวัฒนธรรมการพำนักอาศัยของชาวเยว่โบราณและชนชาติจ้วง ซึ่งชาวเยว่โบราณ ชนชาติจ้วง และชนชาติไทยของประเทศไทยต่างก็มีขนบประเพณี การพำนักอาศัยในเรือน “กานหลาน” ขนบประเพณีเป็นปรากฏการณ์ทางวัฒนธรรมที่มิใช่ระบบการปกครอง เป็นการสะสมและตกตะกอนทางประวัติศาสตร์ เนื่องจากสังคมโบราณพัฒนาอย่างช้า ๆ จึงทำให้ขนบประเพณีมีความคงที่เป็นอย่างมากและกลายเป็นสัญลักษณ์สำคัญในการวินิจฉัยสองชนชาติที่มีความสัมพันธ์อยู่ในวงศ์ตระกูลเดียวกันหรือไม่ เรือนใต้ถุนสูงที่ชาวเยว่โบราณ ชนชาติจ้วง และชนชาติไทยพำนักอาศัยเป็นเรือนโครงสร้างสองชั้น ชั้นบนเป็นที่พำนักอาศัยของสมาชิกในครอบครัวและชั้นล่างเป็นที่สำหรับการเลี้ยงหมู วัว ควาย แกะ และหมา ทั้งนี้จากอีกด้านหนึ่งแสดงให้เห็นว่าในยุคสมัยที่กำลังก้าวข้ามการล่าสัตว์ไปสู่ยุคสมัยแห่งการเพาะปลูกนั้น ชาวเยว่โบราณ ชนชาติจ้วง และชนชาติไทยก็มีความสัมพันธ์ทางประวัติศาสตร์ที่ใกล้ชิดกันเป็นอย่างมาก ถือได้ว่าเป็นชาติพันธุ์ร่วมรากเดียวกัน

2. ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างชนชาติจ้วงและชนชาติไทยจากการเปรียบเทียบเสียงอ่านและสารัตถะของอักษรจีนภาษาจ้วงและภาษาไทย

อักษรจีนเป็นสื่อและสัญลักษณ์ของวัฒนธรรมจีนและได้บันทึกการกำเนิดและวิวัฒนาการของประวัติศาสตร์วัฒนธรรมข้าวของชาวเยว่โบราณและชนชาติจ้วง

1) การเปรียบเทียบคำศัพท์ด้านวัฒนธรรมข้าว

สวีเซิ่น (许慎) คนสมัยราชวงศ์ฮั่นตะวันออกในหนังสือ “การอธิบายคำศัพท์” (《说文解字》) อ้างอิงข้อความที่ยีหยิ่น (伊尹) ได้หมายเหตุไว้ว่า “ข้าวที่

อร่อยเป็นต้นข้าวสาลีในภูเขาเสวียนซันและข้าว (秥) ในแถบทะเลใต้" และคำว่า "秥" (hào) เป็นธัญพืชแบบต้นข้าว" (Zhu, 1987: 162) เรียกชื่อธัญพืชข้าวเป็น "秥" (hào) "蒿" (hao) หรือ "考" (kào) ชนชาติฮั่นไม่เคยมีการเรียกอย่างนี้ มีเพียงชาวเยว่โบราณหรือชนชาติจ้วงถึงพูดแบบนี้ ซึ่งในที่นี้ "ข้าวในแถบทะเลใต้" หมายถึงข้าวที่ชาวเยว่โบราณและชนชาติจ้วงปลูกในบริเวณมณฑลกวางตุ้งและกวางสี

ยังมีหนังสือ "คัมภีร์บรรพตและมหานที" (《山海经·海内经》) บรรพมหานทีภายในบันทึกไว้ว่า "ในระหว่างแม่น้ำดำทางภาคตะวันตกเฉียงใต้... มีพวกถั่ว (膏菽 gāoshū) ข้าว (膏稻 gāodào) ข้าวโพด (膏黍 gāoshǔ) และข้าวจี (膏稷 gāojì) ธัญพืชร้อยชนิดเจริญเติบโต" (Zhu, 1987: 162) นักวิชาการจีนมีความเห็นว่าคำว่า "แม่น้ำดำในภาคตะวันตกเฉียงใต้" นั้นหมายถึงบริเวณแม่น้ำล้านช้าง (澜沧江) หรือแม่น้ำซีเจียง (西江 และในสมัยโบราณมีชื่อว่า ยวู่หลินเจียง 郁林江) คำว่า "gāo" (膏) มีเสียงอ่านเหมือนคำว่า "hào" (秥) ซึ่งเป็นชื่อที่ชาวเยว่โบราณและชนชาติจ้วงรวมทั้งชนชาติไทยเรียกคำว่า "ข้าว"

ในทศวรรษที่ 70 ของศตวรรษที่ 20 เป็นต้นมามีการขุดค้นข้าวเปลือกและเปลือกข้าวประมาณ 120 ตันที่มีประวัติศาสตร์ความเก่าแก่ถึง 7,000 ปีที่โบราณสถาน วัฒนธรรมเหอหมู่ตู้ ณ หยวีเหยา (余姚) มณฑลเจ้อเจียง ในจำนวนข้าวเปลือกดังกล่าวมีข้าวเม็ดยาว (籼稻) และข้าวเหนียว (粳稻) ซึ่งเป็นพันธุ์ข้าวนาน้ำพื้นฐาน 2 ชนิดที่ปลูกในทวีปเอเชีย ขณะเดียวกันก็มีการขุดค้นเครื่องมือทำนาจำนวนมาก นักโบราณคดีของจีนเห็นว่าข้าวเปลือกดังกล่าวเป็นพันธุ์ข้าวเพาะปลูกโดยชาวเยว่โบราณ (Dong, 1988: 253) จนถึงทุกวันนี้ในมณฑลกวางสี กวางตุ้ง หูหนัน และยูนนาน เป็นต้น ยังมีข้าวพันธุ์ป่างอกงามอยู่ ซึ่งในกว่า 10,000 ปีก่อนชาวเยว่โบราณและชนชาติจ้วงก็ได้เรียนรู้เทคนิคการเอาข้าวพันธุ์ป่ามาเพาะปลูกและเริ่มกิจกรรมการเพาะปลูกข้าวนาน้ำแล้ว ปี ค.ศ. 1993 มีการขุดค้นทางโบราณคดีสารซิลิคอน (silicon) ของข้าวนาน้ำที่มีประวัติศาสตร์ห่างจากปัจจุบันประมาณ 10,000 ปีที่ยวู่ฉันเหยียน (玉蟾岩) อำเภอเต้าเสี้ยน (道县) มณฑลหูหนัน (Qin, 2017: 94) ซึ่งเป็นเขตพำนักอาศัยของชาวเยว่โบราณ ปี ค.ศ. 2017 มีการขุดค้นทางโบราณคดีสารซิลิคอนของข้าวนาน้ำที่มีความเก่าแก่ประมาณ 28,000 ปี

ที่ถ้ำย่าหวย (娅怀洞) อำเภอหลงอัน (隆安县) มณฑลกวางสี ทั้งนี้จะเห็นได้ว่าวัฒนธรรมการเพาะปลูกข้าวของชาวเยว่โบราณและชนชาติจ้วงมีการถือเอานาข้าวเป็นเรื่องที่สำคัญในชีวิตและในระหว่างการเพาะปลูกข้าวนาน้ำนั้น ต้องมีการบูชาธรรมชาติเพราะมีความเชื่อว่าสรรพสิ่งล้วนมีจิตวิญญาณ (Serttakul, 1996: 204) และทั้งหมดเหล่านี้ทำให้เกิดความเลื่อมใสศรัทธา

ชนชาติจ้วงมีประเพณีการเชิญผู้หมอมาประกอบพิธีไล่ขวัญข้าว ซึ่งเป็นตัวอย่างความเชื่อของชนชาติจ้วง สำหรับชนชาติไทยของประเทศไทยก็ยังรักษาไว้ซึ่งพิธีทำขวัญข้าว ขนบประเพณีเหล่านี้จึงถือเป็นสัญลักษณ์วัฒนธรรมการเพาะปลูกข้าว ในภาษาจ้วงคำว่า “na” (那) หมายถึง “นาน้ำ” สำหรับการเพาะปลูกข้าว ดังนั้นวัฒนธรรมนาจึงเป็นวัฒนธรรมการเพาะปลูกข้าวในการเลี้ยงชีพของชาวนา ในสมัยราชวงศ์ซ่ง ราชสำนักจีนได้ก่อตั้งระบบถู่ซือ (土司) หรือระบบเจ้าเมืองขึ้นมาในเขตพื้นที่ชนชาติจ้วงของมณฑลกวางสี เจ้าเมืองเป็นทั้งผู้ปกครองทางการเมืองและเป็นผู้ที่ครอบครองที่นา ซึ่งในภาษาจ้วงมีชื่อเรียกว่า “pona” (波那) มีความหมายว่า “พ่อนา” (Jiang, 2005: 4) หรือ “Kjauna” (昭那) มีความหมายว่า “เจ้านา” นั่นเอง “พ่อนา” จะจัดการแบ่งที่นาให้กับ “lawkna” (勒那) หมายถึง “ลูกนา” ในการทำนาและส่งส่วยสาอากรที่นาให้กับ “พ่อนา”

ในสมัยปัจจุบันชื่อสถานที่ที่มีชื่อว่า “นา” (na 那) ที่สืบทอดมาจากทางประวัติศาสตร์ของกวางสีนั้นมีกว่า 1,200 แห่ง อย่างเช่น คำว่า “那龙 ” ภาษาจ้วงอ่านว่า “Nalungz” อันหมายถึง “นาหลวง” เป็นที่นาของทางราชการ คำว่า “那坡” อ่านว่า “Nazbo” อันหมายถึง “นาพ่อ” กล่าวคือ เป็นที่นาของพ่อ ซึ่งเป็นชนชั้นปกครอง คำว่า “那雷 ” ภาษาจ้วง อ่านว่า “Nazndoi” อันหมายถึง “นาดอย” คำว่า “那楼 ” ภาษาจ้วง อ่านว่า “Nalouz” อันหมายถึง “นาเรา” คำว่า “那巴 ” ภาษาจ้วง อ่านว่า “Nazbag” อันหมายถึง “นาป่า” (Zhang, 1988: 10; 21; 34; 44; 77; 156) ชื่อสถานที่ที่เป็นภาษาจ้วงดังกล่าวเป็นรอยพิมพ์กิจกรรมด้านวัฒนธรรมการเพาะปลูกข้าวของบรรพบุรุษชนชาติจ้วงและเป็นฟอสซิล (fossil) ที่มีชีวิตทางภาษาศาสตร์ ในการศึกษาค้นคว้าต้นกำเนิดประวัติศาสตร์ความสัมพันธ์ระหว่างชนชาติจ้วงและชนชาติไทย ซึ่งชื่อสถานที่ในภาษาจ้วงดังกล่าว ไม่ว่าในด้านเสียงอ่านหรือด้านความหมายล้วนตรงกันกับภาษาไทย

2) เปรียบเทียบคำศัพท์ที่ใช้ในชีวิตประจำวันของชนชาติจ้วงและชนชาติไทย

การใช้ภาษาในการศึกษาประวัติศาสตร์ในสมัยปัจจุบันยังคงเป็นวิธีการพื้นฐานในการศึกษาประวัติศาสตร์สมัยโบราณ เพราะว่าภาษาเป็นส่วนหนึ่งของวัฒนธรรมซึ่งมีการเปลี่ยนแปลงช้าที่สุด ทุกคนคงรู้ว่า “สำเนียงการพูดของแต่ละคนที่ติดมาจากบ้านเกิดเปลี่ยนแปลงยาก” ซึ่งหลายพันปีมานี้ภาษาของแต่ละชนชาติก็มีสภาพเช่นนี้ โดยคำศัพท์ที่ใช้ในชีวิตประจำวันของภาษาจ้วงและภาษาไทยมีที่เหมือนกันเป็นจำนวนมาก (Kullawanich, 1988: 49)

ตารางที่ 1 ตารางเปรียบเทียบคำศัพท์ที่ใช้ในชีวิตประจำวันของชนชาติจ้วงและชนชาติไทย

	ภาษาจีน/ภาษาอังกฤษ	ภาษาจ้วง	ภาษาไทย
1	父亲 / father	po	พ่อ (pho)
2	母亲 / mother	me	แม่ (me)
3	猪 / pig	mu	หมู (mu)
4	狗 / dog	ma	หมา (ma)
5	鼠 / mouse	nou	หนู (nu)
6	蛋 / egg	kjăi	ไข่ (kjăi)
7	吃 / eat	kwn	กิน (kin)
8	死 / die	tai	ตาย (tai)
9	多 / many	lai	หลาย (lai)
10	棉花 / cotton	fai	ฝ้าย (fài)
11	芭蕉 / banana	kjoi	กล้วย (kluoi)
12	水稻 / rice	hăo	ข้าว (khău)
13	鸟 / bird	nŭk	นก (nŏk)
14	田 / field	na	นา (na)
15	水 / water	nam	น้ำ (naam)
16	种子 / seed	fan	พันธุ์ (phan)
17	犁 / plow	thai	ไถ (thai)
18	远 / far	kjai	ไกล (klai)
19	水牛 / buffalo	va:i	ควาย (khua:i)
20	甘蔗 / sugar cane	oi	อ้อย (oi)

จากการเปรียบเทียบคำศัพท์ที่ใช้ในชีวิตประจำวันและการทำนา ดังกล่าวจะเห็นได้ว่า ชนชาติจ้วงและชนชาติไทยมีคำศัพท์พื้นฐานจำนวนมาก ที่ทั้งเสียงอ่านและความหมายรวมทั้งด้านไวยากรณ์ล้วนเหมือนกัน ทั้งนี้แสดงให้เห็นว่าภาษาจ้วงและภาษาไทยมีต้นกำเนิดมาจากภาษาตระกูลแม่ตระกูลเดียวกัน น่าจะเป็นชาติพันธุ์ที่มีต้นกำเนิดมาจากบรรพบุรุษเดียวกัน

นอกจากนี้แล้วสำหรับวิธีการสร้างคำ (构词法 word building) นั้น ชนชาติจ้วงและชนชาติไทยล้วนเคยชินกับการใช้ภาษากลับกัน (倒装语 Flip Language) ตัวอย่างเช่นคำว่า "黑豆 black beans" ภาษาจ้วงพูดว่า "thu dam" (豆黑) ภาษาไทยก็พูดว่า "ถั่วดำ" (thua dam 豆黑) คำว่า "黑狗 black dog" ภาษาจ้วงพูดว่า "ma dam" (狗黑) ภาษาไทยก็พูดว่า "หมาดำ" (ma dam 狗黑) ซึ่งในตัวอย่างคำศัพท์ดังกล่าว ส่วนที่เป็นคำขยายจะวางอยู่ข้างหลังคำสำคัญที่ถูกขยาย ทั้งนี้แสดงให้เห็นว่าในวิธีการสร้างคำนั้น ภาษาของชนชาติจ้วงและภาษาของชนชาติไทยเหมือนกัน

จากที่กล่าวมาข้างต้นเราจะเห็นได้ว่าภาษาจีน คำว่า "稉 "(hào), "蒿 "(hāo), "考" (kào) หรือ "膏" (gāo) ที่บันทึกไว้ในเอกสารจีนโบราณเป็นชื่อเรียกธัญพืชของคำว่าข้าวของชาวเยว่โบราณและชนชาติจ้วง ซึ่งมีความหมายและเสียงอ่านเหมือนกันกับคำว่าข้าวของภาษาไทย ชนชาติจ้วงและชนชาติไทยล้วนเป็นชนชาติที่ถือเอาการทำนาปลูกข้าวเป็นหลัก คำว่า "na 那 " ของภาษาจ้วงหมายถึง ที่นาและชื่อสถานที่ที่มีชื่อ "นา" (na 那) ที่สืบทอดมาจากสมัยโบราณของมณฑลกวางสีนั้นมีกว่า 1,200 แห่ง เช่น คำว่า "naluangz" (นาหลวง) เป็นที่นาของทางราชการ คำว่า "nazbo" หมายถึง นาพ่อ ชื่อสถานที่เหล่านี้ไม่ว่าเสียงอ่านหรือความหมายล้วนเหมือนกับภาษาไทย ถือว่าเป็นรอยพิมพ์กิจกรรมด้านวัฒนธรรมการปลูกข้าวของบรรพบุรุษชนชาติจ้วง และเป็นฟอสซิล (fossil) ที่มีชีวิตของภาษาในการศึกษาค้นคว้าต้นกำเนิดประวัติศาสตร์ ความสัมพันธ์อันใกล้ชิดระหว่างชนชาติจ้วงและชนชาติไทย

จากการเปรียบเทียบคำศัพท์ระหว่างภาษาจ้วงและภาษาไทยจะเห็นได้ว่า ชนชาติจ้วงและชนชาติไทยมีคำศัพท์พื้นฐานที่ใช้ในชีวิตประจำวันและ

การทำนาเหมือนกัน ทั้งเสียงอ่านและความหมายและวิธีการสร้างคำนั้น ชนชาติจ้วงและชนชาติไทยต่างก็มีการวางคำขยายอยู่ด้านหลังคำหลักเหมือนกัน ปัจจัยเหล่านี้แสดงให้เห็นว่า ภาษาจ้วงและภาษาไทยเกิดจากภาษาตระกูลแม่อันเดียวกัน และชนชาติจ้วงและชนชาติไทยน่าจะเป็นชาติพันธุ์ที่มีต้นกำเนิดมาจากบรรพบุรุษเดียวกัน

สรุปผลการศึกษาวิจัย

จากการศึกษาวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างชนชาติจ้วงและชนชาติไทย โดยศึกษาผ่านต้นกำเนิดชาติพันธุ์และภาษาจะเห็นได้ว่า ชนชาติจ้วงเป็นชนชาติที่มีลักษณะพิเศษทางด้านวัฒนธรรมที่มีประวัติศาสตร์มายาวนานภายในดินแดนของจีน ส่วนชาวเยว่โบราณเป็นบรรพบุรุษของชนชาติจ้วง ตามการบันทึกของเอกสารจีนโบราณ ชาวเยว่โบราณอยู่กระจายในบริเวณชายฝั่งทะเลตะวันออกเฉียงใต้ที่อยู่ตอนล่างของแม่น้ำแยงซีเกียง ส่วนชนชาติจ้วงนั้นอยู่กระจายตามพื้นที่ทั้งหมดของมณฑลกวางตุ้ง กวางสี และเขตพื้นที่บางส่วนของมณฑลหูหนัน เจียงซี ยูนนาน และกุ้ยโจวของจีนปัจจุบัน รวมทั้งบางประเทศที่มีชายแดนติดต่อกับจีน

ประการแรก ชาวจ้วงมีขนบประเพณีอยู่ตามป่าเขา อาศัยเลี้ยงชีพด้วยการล่าสัตว์ พำนักอาศัยบ้านเรือนแบบ “กานหลาน” และจากความหมายและโครงสร้างของคำว่า “บ้าน 🏠 (家)” ที่เป็นหนังสือแกะสลักบนกระดองเต่าและกระดูกสัตว์เมื่อศตวรรษที่ 17 ก่อนคริสตศักราชของจีน ทำให้รู้ว่านี่คือเรือนยกพื้นของชาวเยว่โบราณและชนชาติจ้วงที่เรียกบ้านว่า “กานหลาน” หรือ “มาหลาน” ซึ่งเรือนยกพื้นโครงสร้าง 2 ชั้น ลักษณะพิเศษแบบนี้ได้สะท้อนถึงขนบประเพณีการดำรงชีวิตของชาวเยว่โบราณและชนชาติจ้วง กล่าวคือชั้นบนเป็นที่สำหรับสมาชิกครอบครัวพำนักอาศัย ชั้นล่างเป็นที่สำหรับเลี้ยงหมู วัว ควาย และแกะ เป็นต้น และนี่เป็นสัญลักษณ์ที่ชาวเยว่โบราณและชนชาติจ้วงกำลังก้าวข้ามยุคสมัยการล่าสัตว์ไปสู่ยุคสมัยแห่งการเพาะปลูก และได้กลายเป็นชุมชนของชาวเยว่โบราณและชนชาติจ้วงที่มีวิถีชีวิตการอยู่อาศัยเรือนใต้ถุนสูง ส่วนชนชาติไทยของประเทศไทยก็เป็นชนชาติที่มีเอกลักษณ์พิเศษทางวัฒนธรรมที่มีประวัติศาสตร์มายาวนาน ชนชาติไทยถือเอา

ครอบครัวและชุมชนเป็นหน่วยทางสังคมที่สำคัญ (Nartsupha and Lohacharoon, 2017: 19) จนถึงทุกวันนี้ชนชาติไทยยังรักษาไว้ซึ่งประเพณีการพำนักอาศัยเรือนใต้ถุนสูง เนื่องจากขนบประเพณีเป็นปรากฏการณ์ทางวัฒนธรรมที่เป็นการตกตะกอนทางประวัติศาสตร์อย่างหนึ่ง เพราะฉะนั้นการที่ชนชาติไทยมีประเพณีการพำนักอาศัยเรือนยกพื้นแสดงให้เห็นว่า เมื่อสมัยที่กำลังก้าวข้ามการล่าสัตว์ไปสู่ยุคแห่งการเพาะปลูกนั้น ชาวเยว่โบราณ ชนชาติจ้วง และชนชาติไทยก็มีความสัมพันธ์ทางประวัติศาสตร์ที่ใกล้ชิดกันอยู่แล้ว

ประการที่สอง อักษรจีนเป็นสื่อและสัญลักษณ์ของวัฒนธรรมประชาชาติจีน ในอักษรจีนคำว่า “秏 ” (hào) “蒿 ” (hāo) “考” (kǎo) และ “膏” (gāo) ที่บันทึกไว้ในเอกสารจีนโบราณนั้น อันที่จริงแล้วเป็นการเรียกชื่อคำว่า “ข้าว” ของชาวเยว่โบราณและชนชาติจ้วงรวมทั้งชนชาติไทย ทั้งชาวเยว่โบราณ ชนชาติจ้วง และชนชาติไทยต่างก็เป็นชาติพันธุ์ที่มีการทำนาปลูกข้าวเป็นหลัก ดังนั้นบนพื้นฐานอารยะธรรมการเกษตร สังคม และวัฒนธรรมของชาวเยว่โบราณ ชนชาติจ้วง และชนชาติไทยต่างก็มีความเคารพบูชาธรรมชาติและบรรพชนอย่างลึกซึ้งเหมือนกัน เช่น ชนชาติจ้วงมีการบูชาฟ้าดิน เคารพบูชาบรรพชนของตนเอง และมีการประกอบพิธีไล่ขวัญข้าว และชนชาติไทยก็มีการประกอบพิธีทำขวัญข้าว อีกทั้งชื่อสถานที่ในภาษาจ้วงที่มีความหมายว่า “นา” (na) นั้น ในกวางสีมีกว่า 1,200 แห่ง ซึ่งชื่อสถานที่เหล่านี้ไม่ว่าเสียงอ่านหรือความหมายล้วนเหมือนกันกับภาษาไทย และชื่อสถานที่เหล่านี้ไม่เพียงแต่เป็นรอยพิมพ์กิจกรรมทางวัฒนธรรมการปลูกข้าวของบรรพบุรุษชนชาติจ้วง หากยังเป็นหลักฐานที่แสดงให้เห็นถึงต้นกำเนิดประวัติศาสตร์ความสัมพันธ์ที่ใกล้ชิดกันระหว่างชนชาติจ้วงและชนชาติไทย นอกจากนี้แล้วในด้านวิธีการสร้างคำ ทั้งในภาษาจ้วงและภาษาไทยต่างก็นิยมใช้ภาษากลับกันเป็นวิธีการสื่อสาร เช่น ภาษาจีน คำว่า “黑狗 black dog” ภาษาจ้วงและภาษาไทยต่างก็พูดว่า “狗黑 หมาดำ” ซึ่งภาษาจ้วงและภาษาไทยต่างก็นิยมนำคำขยายวางไว้ข้างหลังของคำหลักที่ถูกขยาย ปัจจัยดังกล่าวนี้ล้วนแสดงให้เห็นว่าภาษาจ้วงและภาษาไทยเกิดจากภาษาตระกูลเดียวกัน จากการทบทวนงานวิจัยเปรียบเทียบและตีความคำที่จารึกบนกระดองเต่าและกระดูกสัตว์ได้ผลวิเคราะห์ออกมาไม่ตรงกับงานวิจัยที่ผ่าน

มาอยู่หลายประการ เช่น คำว่า “กานหลาน” “เกาหลาน” และ “มาหลาน” ล้วนไม่ใช่คำนามที่เป็นชื่อเรือนยกพื้น แต่เป็นคำกริยาที่มีความหมายว่า “กั้นเรือน” “ก่อเรือน” และ “มาเรือน” ตามลำดับ รวมทั้งจากการศึกษาเสียงอ่านและความหมายของคำภาษาจ้วงที่บันทึกไว้ในเอกสารจีนโบราณเปรียบเทียบกับภาษาไทยได้มีผลช่วยเน้นและยืนยันว่า ภาษา วัฒนธรรม และประเพณีของชนชาติจ้วงและชนชาติไทยเหมือนหรือคล้ายคลึงกันมาก จนกล่าวได้ว่าชาติพันธุ์ทั้งสองกลุ่มนี้มีต้นกำเนิดวัฒนธรรม ความเชื่อ และภาษาใกล้ชิดกันมาเป็นเวลานาน ชนชาติจ้วงและชนชาติไทยน่าจะเป็นชาติพันธุ์ที่มีต้นกำเนิดบรรพบุรุษเดียวกัน

ข้อเสนอแนะ

การศึกษาประเพณี วัฒนธรรมไทสมัยโบราณในประเทศจีน ช่วยให้เข้าใจถึงวิวัฒนาการของวัฒนธรรมและสภาพแวดล้อมของยุคสมัยนั้นๆ อีกทั้งเข้าใจว่าทำไมวัฒนธรรมชนชาติหนึ่งๆ จึงมีอัตลักษณ์อย่างนั้น และเห็นถึงความสำคัญของความเป็นชุมชนในวัฒนธรรมของชนชาติอื่นๆ ที่เกี่ยวโยงกันในดินแดนเอเชียตะวันออก การศึกษาลักษณะสังคมและวัฒนธรรมไทโบราณเป็นการสร้างความรู้ทางประวัติศาสตร์ เข้าใจถึงแก่นของสังคมและวัฒนธรรมไทยในปัจจุบัน เพื่อกำหนดอนาคตสังคมที่เราพึงปรารถนาได้ ดังนั้นผู้เขียนเห็นว่าสำนักงานคณะกรรมการวิจัยแห่งชาติควรจะให้ทุนสนับสนุนโครงการวิจัยเกี่ยวกับสังคมและวัฒนธรรมไทโบราณเพิ่มขึ้น

อนึ่งชนชาติไทยมีขนบประเพณี วัฒนธรรมที่เก่าแก่มายาวนาน การอาศัยเรือนยกพื้นเป็นเอกลักษณ์ของวัฒนธรรมไทย ปัจจุบันการพักอาศัยในเรือนยกพื้นมีน้อยลง ผู้เขียนเห็นว่าหน่วยงานรัฐควรรณรงค์ ส่งเสริม และรักษาประเพณีการอยู่เรือนยกพื้นนี้ไว้ก่อนที่อัตลักษณ์นี้จะสูญหายไปจากสังคมไทย

References

Chen, L. (2005). ***Tai zu qiyan yu nan zhaoguo yanjiu wenji***. (In Chinese) [The origin of the Thai nationality and the study of the Nanzhao state]. Beijing: Chinese Book Publishing House.

Dong, C. (1988). ***Wuyue wenhua xin tan***. (In Chinese) [A new exploration of Wu Yue's culture]. Hangzhou: Zhejiang People's Publishing House.

Fan, H. (2007). ***Zhuang tai ge zu yuanyuan yu wenhua***. (In Chinese) [The origin and culture of the Zhuang and Thai ethnic groups]. Beijing: Nationalities Publishing House.

Fu, D. (1957). ***Hanyu zhishi Jianghua: Hanzi***. (In Chinese) [Chinese knowledge speech: Chinese characters]. Shanghai: Knowledge Publishing House.

Jiang, T. (2005). ***Zhuangzu tonggu yanjiu***. (In Chinese) [A study on the bronze drum of the Zhuang nationality]. Nanning: Guangxi People's Publishing House.

Kullawanich, P. (1988). ***Juang: Chonchat-tai nai sa ta ra na rat prachachon Jeen Pak neung: Pasa lae Pak song: Wattanatam***. (In Thai) [Zhuang: Tai Race in China Part 1: Language and Part 2: Culture]. Bangkok: Language and Thai Literature Center, Faculty of Arts, Chulalongkorn University Press.

Liu, J. and Shi, Z. (1980). ***Zhuangzu jian shi***. (In Chinese) [A brief history of the Zhuang nationality]. Nanning: Guangxi People's Publishing House.

Nartsupha, C. and Lohacharoon, U. (2017). ***Chonchat Tai nai Pratet Jeen***. (In Thai) [Tai Race in China]. Bangkok: Sangsan Publishing House.

Nartsupha, C. (2017). ***Sangkom lae Wattanatamtai Bohran jak gan an Kampee Poo-rootua lae Kansueksa Prawatsat lae Silapagam.*** (In Thai) [Ancient Tai's Community & Culture due to the knowledge scripture and the study of history and fine arts]. Bangkok: The Thai Research Fund (TRF.).

Qin, C. (2017). *Luo yue dao zuo wenhua yanjiu: Luo yue wenhua yanjiu xilie zhi yi***.** (In Chinese) [Study on the culture of Luo Yue rice: One of the series of studies on the Luo Yue culture]. **Journal of Guangxi Teachers Education University** (Philosophy and Social Sciences Edition), **38**(2), 94.

Serttakul, R. (1996). ***Juang***. (In Thai) [Zhuang]. Chiangmai: Trustwin Publishing House.

Xu, Z. (1988). ***Jiaguwen zidian***. (In Chinese) [Oracle inscription dictionary]. Chengdu: Sichuan Dictionary Publishing House.

Zhang, S. (1988). ***Guangxi zhuangyu diming xuanji***. (In Chinese) [Guangxi Zhuang language]. Nanning: Guangxi National Publishing House.

Zhu, J. (1987). ***Bai yue shi yanjiu***. (In Chinese) [The study of the history of Baiyue]. Guiyang: Guizhou People's Publishing House.